

Deze pagina is overgezet naar een nieuw softwaresysteem en kan in de laatste versie tijdelijk worden bekeken en verder worden bewerkt op:

https://christipedia.miraheze.org/wi..._van_de_Bijbel

Aan het boek van God zijn verscheidene **titels en namen** gegeven: Bijbel, de Schriften, Heilige Schrift, Woord van God, Oude en Nieuwe Testament, en Boek der boeken.

De titel '**Bijbel**' is afkomstig uit de middeleeuwen. Het woord is afgeleid van het Griekse *Biblia* (??????, = 'boeken'), meervoud van *Biblion* (= 'boek') en het Latijnse *Biblia*, dat in de middeleeuwen voor een vrouwelijk enkelvoudig zelfstandig naamwoord gold, ofschoon "Biblia" niets anders dan een Latijnse vorm van het Griekse onzijdige meervoudige woord *Biblia* was. Dat de Griekse Christenen de boeken die in hun kerken werden gelezen ?? ?????? ("de boeken") noemden, was zeer natuurlijk; maar deze benaming komt niet eerder dan in de vierde eeuw voor, waar zij bij [Chrysostomus](#) wordt gevonden, maar misschien is *Biblia* reeds eerder in gebruik geweest. Het woord 'Bijbel' komt dus oorspronkelijk van een meervoudsvorm, die 'boeken' betekent. De kerkvader [Hiëronymus](#) noemt de Bijbel "een goddelijke bibliotheek".

In Nederland vinden we reeds in de 14de eeuw het enkelvoud *die bibel* naast meervoud *die bibelen*; het laatste raakte langzamerhand geheel in onbruik.

In de Evangelieën, de [Handelingen](#) en de Brieven worden de boeken die in de Joodse synagogen gelezen werden, dikwijls "**de Schriften**" genoemd. Soms (bijv. 1 Kor. 14:21) schijnen zij alle onder de titel "**De Wet**" begrepen te zijn.

Andere benamingen voor de hele Bijbel zijn "**Heilige Schrift**" of "**Heilige Schriftuur**". Deze zijn ontleend aan de Bijbel zelf, die spreekt van de Schrift (Joh. 10:35, 2 Tim. 3:16), de Schriften (Matth. 22:29, Hand. 18:24), de Heilige Schriften (Rom. 1:2, 2 Tim. 3:15). In al deze teksten wordt met name het Oude Testament bedoeld, maar zij kunnen op de gehele Bijbel worden toegepast, daar het Nieuwe Testament de verklaring en de vervulling is van het Oude. De Bijbel heet Heilige Schrift, omdat zij door de Heilige Geest is ingegeven en dus het Woord van God is. De benaming *Schrift* ziet op de vorm, waarin dit Woord tot ons is gekomen. Omdat het voor alle geslachten en alle tijden is bestemd, heeft God het doen beschrijven, te boek laten stellen. De bijvoeging *Heilige* wijst het geheel enig, goddelijk karakter van het te boek gestelde aan.

יהוה

BIBLIA,

Dat is:

De gantsche H. Schrifture,
vervattende alle de Canonijcke
Boecken des Ouden en des Nieuwen
TESTAMENTS.

Nu Eerst,

*Door last der Hoogh Mog: HEEREN
STATEN GENERAEL
vande Vereenighde Nederlanden, en volgens het
Besluit van de Synode Nationael, gehouden tot
Dordrecht, inde Jaeren 1618. ende 1619.*

*Uyt de Oorspronckelijcke talen in onse
Neder-landtsche tale getrouwelijck over-gefet.*

*Met nieuwe bij-gevoegde Verklaringen op de duystere
plaetsen, aenteekeningen vande ghelyck-luydende
Texten, ende nieuwe Registers over beyde de
TESTAMENTEN.*

Tot LEYDEN,

Gedruckt by Paulus Aertsz. van Ravensteyn,

Voor de Weduwe ende Erfgenamen van wijlen *Hillebrant Jacobsz.
van Wouw, Ordinaris Druckers vande Hoogh-Mog: Heeren
STATEN GENERAEL.*

Met Privilegie

voor 15 Jaeren.

Het schutblad van een oude editie van de Statenvertaling vermeldt de Latijnse benaming "Biblia" en de titel "H. Schrifture" (= "Heilige Schriftuur")

De Bijbel wordt ook het **Woord van God** genoemd. Wel wordt in het Oude en Nieuwe Testament die naam nergens aan de gehele Bijbel gegeven, doch uiteraard slechts aan gedeelten ervan, (Luk. 1 :2: Het Woord; 1 Petr. 1 :25: Het Woord des Heeren; Rom 3 :2: de Woorden Gods), maar die naam mag tot heel de Bijbel worden uitgebreid op grond van zijn goddelijke ingeving.

Naar zijn inhoud wordt de Bijbel ook genoemd: **Wet en Evangelie**. De wet is tot op Christus, die het evangelie verkondigde.

De Bijbel bevat twee hoofddelen, bekend onder de namen: het **Oude Testament** en het **Nieuwe Testament**. Het woord *testament* is de Latijnse vertaling van het Griekse woord *diatheke*, dat *verbond* betekent. Met testament of verbond wordt aangeduid de overeenkomst tussen God en Zijn volk. In een merkwaardig gedeelte van zijn brieven spreekt [Paulus](#) van de boeken van Mozes, zo niet van de gehele Hebreeuwse Kanon, "van het Oude Testament (Oude verbond)" (Gr. ??? Π?????? ????????) (2 Cor. 3:14). In hetzelfde verband (vers 6) beschrijft hij zichzelf en zijn medewerkers als "dienaars van het Nieuwe Testament (Nieuwe Verbond)". Deze benamingen "[Het Oude Testament](#)" en "[Het Nieuwe Testament](#)" werden naderhand door kerkelijke schrijvers gebruikt om de Joodse en de Christelijke Schriften te kunnen onderscheiden. Sinds het eind van de tweede eeuw komen de namen Oude en Nieuwe Testament voor, als aanduiding van de beide delen van de Heilige Schrift. Vooral de Latijnse Bijbelvertaling Vulgata heeft meegewerkt dat zij voor goed en algemeen een plaats hebben ontvangen in het kerkelijk spraakgebruik. De Latijnse vertaling van het Griekse ??????? weifelde eerst tussen *instrumentum* en *testamentum*; maar *testamentum* verkreeg de overhand. Vandaar dat, in de westerse talen, de twee verzamelingen van geschriften die de Bijbel uitmaken, onder de naam van "Het Oude Testament" en "Het Nieuwe Testament" bekend werden.

De Bijbel wordt ook genoemd '**het Boek der boeken**': het is Gods geschreven Woord, het belangrijkste en meest verspreide boek in de geschiedenis van de mensheid.

Bronnen

Bijbelsch Handboek en Concordantie. Rotterdam: J.M. Bredée, ca. 1892. Hieruit is in 2011 tekst gebruikt.

C. Lindeboom, *Bijbelgids, of Handleiding tot het verkrijgen van Bijbelkennis* (Middelburg: Stichting de Gihonbron, 2009; bewerking door J. Plumers van de uitgave uit 1929), blz. 8-9. Hieruit is onder toestemming in mei 2011 tekst gebruikt.